

ESKİŞEHİR BAROSU DERGİSİ

Baroca Görevlendirilen Sanık Müdafiyeye Ödenmesi Gereken Beraat Vekalet Ücreti Hakkındaki Güncel Yargıtay Kararlarının Değerlendirilmesi

Av. Ezgi GÖCEN¹

Öz

Bu çalışmanın amacı, Avukatlık Asgari Ücret Tarifesi'nin 14. maddesinin uygulanmasına ilişkin Yargıtay kararlarını incelemektir. Özellikle, 2023-2024 Avukatlık Asgari Ücret Tarifesi'nin 14. maddesinin birinci ve dördüncü fıkralarında yapılan değişiklikler ve Adalet Bakanlığı'nın 23.10.2023 tarihli E-92358809-045.02-60084/29116 sayılı bilgilendirme yazısı ışığında verilen dört karar değerlendirilecek ve kararların hukuka uygunluğu tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler

Sanık müdafî, katılan vekili, beraat vekalet ücreti, zorunlu müdafî.

¹ Avukat, Eskişehir Barosu, av.ezrigocen@gmail.com, ORCID: 0009-0003-5788-4177.

I. OLAYIN ÖZETİ

2023-2024 yılı Avukatlık Asgari Ücret Tarifesi, 21 Eylül 2023 tarih ve 32316 sayılı Resmi Gazete ile yürürlüğe girmiştir. Bu tarife, avukatların sundukları hukuki hizmetler karşılığında alacakları asgari ücretleri belirler. Türkiye Barolar Birliği ve Adalet Bakanlığı ile yapılan görüşmeler sonucunda, aynı davada sanığın müdafiliği görevini yürüten özel vekâletnameli avukat ile zorunlu müdafî sıfatı ile hizmet veren avukat arasındaki ayırım kaldırılmış; böylece aynı emek ve mesaiyi veren iki meslektaşın hak ettiği karşı yan avukatlık ücreti de birbirine eşitlenmiştir.

“Ceza Davalarında Ücret” başlıklı 14. maddesinde yapılan düzenlemelerle birlikte;

Söz konusu maddenin birinci fıkrası, 21 Eylül 2023 tarihli düzenlemeden önce şu şekildeydi:

“Kamu davasına katılma üzerine, mahkumiyete ya da hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar verilmiş ise vekili bulunan katılan lehine bu Tarifenin ikinci kısmın ikinci bölümünde belirlenen avukatlık ücreti sanığa yükletilir.”

Yapılan yeni düzenlemeler sonucunda ise şu şekilde değiştirilmiştir:

“Kamu davasına katılma üzerine, mahkumiyete ya da hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar verilmiş ise **vekil ile temsil edilen** katılan lehine bu Tarifenin ikinci kısmının ikinci bölümünde belirlenen avukatlık ücreti sanığa yükletilir. **Bu hüküm, katılanın 4/12/2004 tarihli ve 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu gereğince görevlendirilen vekili bulunması durumunda kovuşturma için ödenen ücret mahsup edilerek uygulanır.**”

Aynı maddenin dördüncü fıkrası ise 21 Eylül 2023 tarihli düzenlemeden önce şu şekildeydi:

“Beraat eden ve kendisini vekil ile temsil ettiren sanık yararına Hazine aleyhine maktu avukatlık ücretine hükmedilir.”

Yapılan düzenlemeler sonucunda ise şu şekilde değiştirilmiştir:

“Beraat eden ve vekil **veya müdafî** ile temsil **edilen** sanık yararına Hazine aleyhine maktu avukatlık ücretine hükmedilir. **Bu hüküm, sanığın 4/12/2004 tarihli ve 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu gereğince görevlendirilen müdafî**

bulunması durumunda kovuşturma için Hazineden alınan ücretin mahsubu suretiyle uygulanır.”

5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun “Tanımlar” başlıklı 2. maddesinde vekil, “*Katılan, suçtan zarar gören veya malen sorumlu kişiyi ceza muhakemesinde temsil eden avukatı,*”; müdafî ise “*Şüpheli veya sanığın ceza muhakemesinde savunmasını yapan avukatı*” olarak tanımlamaktadır.

Tarife'nin gerekçesinde de “*Ceza muhakemesinde müdafî sıfatı, sanık veya şüphelinin vekaletname ile ya da vekaletnameye ihtiyaç olmaksızın şüpheli veya sanığın avukatın müdafîsi olduğunu beyan etmesi ile kazanılan bir sıfattır. Tarifinin 14. maddesinin dördüncü fıkrasının birinci cümlesinde yer alan “vekil” ibaresi yanına Ceza Muhakemesi Kanunu'nda yer verilen yasal tanıma ve ceza muhakemesinde sanık ve/ veya şüphelinin avukatı olarak kullanılan genel tanıma uygun şekilde “müdafî” ibaresi de eklenerek sanığın avukatının özel vekâletname ile görevlendirilmiş olması veya ceza muhakemesi sistemi uyarınca görevlendirilen müdafî olması arasında fark bulunmadığına dikkat çekilmek istenmiştir. Tarifinin 14. maddesinin dördüncü fıkrasında yapılan düzenleme ile fıkra da yer alan “Beraat eden ve vekil veya müdafî ile temsil edilen sanık yararına Hazine aleyhine maktu avukatlık ücretine hükmedilir. ” kuralının, sanığın Ceza Muhakemesi Kanunu gereğince görevlendirilen müdafî bulunması durumunda kovuşturma için Hâzineden alınan ücretin mahsubu suretiyle uygulanması sağlanmıştır.” şeklinde bir açıklama yapılmıştır.*

Söz konusu madde oldukça açık olmasına rağmen, uygulamada ilk derece mahkemelerin bu ücrete hükmetmemeleri sonucunda, Adalet Bakanlığı Hukuk İşleri Genel Müdürlüğü 23.10.2023 tarihli E-92358809-045.02-60084/29116 sayılı bilgilendirme yazısını yayımlamıştır. Adalet Bakanlığı bu bilgilendirme yazısı ile bu düzenlemelerin uygulanmasına dair detaylı açıklamalar getirmiştir. Birinci fıkranın, kamu davasına katılma üzerine mahkumiyet veya hükmün açıklanmasının geri bırakılması kararları halinde, vekil ile temsil edilen katılan lehine vekalet ücretinin sanığa yükletileceğini ve bu ücretin Ceza Muhakemesi Kanunu gereğince görevlendirilen vekil olması durumunda mahsup edilerek uygulanacağını; dördüncü fıkranın ise, beraat eden ve vekil veya müdafî ile temsil edilen sanık yararına, Hazine

aleyhine maktu avukatlık ücretine hükmedileceğini ve bu ücretin Ceza Muhakemesi Kanunu gereğince görevlendirilen müdafî olması durumunda yine mahsup edilerek uygulanacağını belirtmiştir.

II. UYUŞMAZLIK KONUSU TESPİTİ

Yüksek Mahkemenin bu hususa ilişkin ilk kararı, Yargıtay 6. Ceza Dairesi 26.02.2024 tarih 2023/20592 E., 2024/2497 K sayılı karardır. Bu kararda “*Karar tarihinde yürürlükte olan Avukatlık Asgari Ücret Tarifesi'nin 14 üncü maddesinin dördüncü fıkrasında yer verilen; “Beraat eden ve vekil veya müdafî ile temsil edilen sanık yararına Hazine aleyhine maktu avukatlık ücretine hükmedilir. Bu hüküm, sanığın 04.12.2004 tarihli ve 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu gereğince görevlendirilen müdafî bulunması durumunda kovuşturma için Hazineden alınan ücretin mahsubu suretiyle uygulanır.” şeklindeki düzenleme karşısında, kendisini müdafîyle temsil ettiren sanık lehine vekâlet ücreti ödenmesine karar verilmesi gerektiğinin gözetilmemesi hukuka aykırı bulunmuş ise de söz konusu hukuka aykırılık Yargıtay tarafından giderilmiştir.”* denilerek AAÜT ile gerçekleştirilmiş olan değişikliklerin varlığı ve geçerliliği kabul edilmiş, müdafîyle temsil ettiren sanık lehine vekâlet ücreti ödenmesi gerektiğine hükmedilmiştir.

Yargıtay 6. Ceza Dairesinin vermiş olduğu bu kararın hemen üzerine Yargıtay 10. Ceza Dairesi 28.02.2024 tarihinde 2023/21449 E., 2024/16047 K. sayılı kararı ile “*Bozmaya uyulduğu, yapılan duruşmaya, toplanıp karar yerinde gösterilen delillere, Mahkemenin yargılama sonuçlarına uygun şekilde oluşan inanç ve takdirine, incelenen dava dosyası içeriğine göre, Mahkemenin sanıkların atılı suçu işlemediklerinin sabit olduğuna dair yeterli delil bulunmadığına ilişkin takdirinde bir isabetsizlik görülmediğinden Cumhuriyet savcısı ile vekalet ücreti yönünden baro tarafından atanmış zorunlu sanıklar müdafîlerinin temyiz sebepleri yerinde görülmemiş, hükümlerde hukuka aykırılık tespit edilmemiştir.”* denilerek AAÜT’de gerçekleştirilmiş olan değişiklikler reddedilmiş ve beraat eden sanıkların temsiliyetinin 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu gereğince görevlendirilen avukat ile gerçekleşmesi dolayısıyla beraat vekalet ücretine hükmedilemeyeceğine karar verilmiştir.

Yargıtay 6. Ceza Dairesi, vekalet ücretinin ödenmesi gerektiğine ilişkin vermiş olduğu daha önceki kararın ardından, 06.05.2024 tarihli 2024/1610 E., 2024/5609 K. sayılı kararında “...*Baroca görevlendirilen müdafii ve vekillerin ücretlerini belirleme hak ve yetkisi Avukatlık Kanunu'nun 168. maddesinin idareye verdiği yetkiye dayanılarak düzenlenecek bir husus olmayıp 2023-2024 yılı Avukatlık Asgari Ücret Tarifesinde ki baroca atanmış müdafii ve vekillerin ücretlerine müdahale teşkil eden düzenlemenin yasal dayanağı bulunmamaktadır. Ayrıca yargılama giderleri kapsamında bulunan son tarifeye göre belirlenen bu vekâlet ücreti sanığın beraati halinde hazineye, sanığın mahkûmiyeti veya hükmün açıklamasının geri bırakılması kararı verilmesi halinde ise katılan lehine sanığa yasal dayanağı olmayan bir vekâlet ücretinin yükletilmesine neden olacaktır. Bu hususun kanuni zemini bulunmadığından idarenin işlemi ile de yani Adalet Bakanlığı genelgesi ile de düzeltilmesi mümkün değildir.*” gerekçesi ile, 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu gereğince görevlendirilen vekil yönünden vekalet ücretine hükmedilemeyeceği hususunda Yargıtay 10. Ceza Dairesinin görüşünü benimsenmiştir.

Yargıtay 10. Ceza Dairesi ise 13.05.2024 tarihli 2024/1460 E., 2024/18697 K. sayılı kararı ile “*1136 sayılı Kanun'un 168 inci ve hüküm tarihinde yürürlükte bulunan Avukatlık Asgari Ücret Tarifesinin 14 üncü maddesinin dördüncü fıkrasında yer alan, "Beraat eden ve vekil veya müdafii ile temsil edilen sanık yararına Hazine aleyhine maktu avukatlık ücretine hükmedilir. Bu hüküm, sanığın 4/12/2004 tarihli ve 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu gereğince görevlendirilen müdafii bulunması durumunda kovuşturma için Hazineden alınan ücretin mahsubu suretiyle uygulanır" hükmü uyarınca, hükmün vekalet ücreti yönünden hukuka aykırı olduğu değerlendirilmiş; ancak bu hususun Yargıtay tarafından düzeltilmesi mümkün görülmüştür.*” hem önceki kararına hem de Yargıtay 6. Ceza Dairesi'nin kararına bir kez daha ters düşmüştür.

Görüldüğü üzere Yargıtay 6. ve 10. Ceza Dairelerinin kararları arasında açık bir tutarsızlık bulunmaktadır. Yargıtay 6. Ceza Dairesi, ilk kararında Avukatlık Asgari Ücret Tarifesi'nin yeni düzenlemelerini kabul ederken, ikinci kararında bu düzenlemelerin yasal dayanağı olmadığını savunarak çelişkili bir tutum sergilemiştir. Benzer şekilde, Yargıtay 10. Ceza Dairesi de ilk kararında yeni düzenlemeyi

reddederken, ikinci kararında düzenlemeyi kabul etmiş ve vekâlet ücreti ödenmesine hükmetmiştir.

III. KONUNUN İNCELENMESİ VE DEĞERLENDİRİLMESİ

Bu kararların gerekçeleri incelendiği zaman AAÜT’de gerçekleştirilen bu değişikliklerin bir yasal dayanağının olup olmadığı sorusu gündeme gelmektedir.

Avukatlık ücretinin niteliği, Ceza Muhakemeleri Kanunu 324. maddesinde *“Harçlar ve tarifesine göre ödenmesi gereken avukatlık ücretleri ile soruşturma ve kovuşturma evrelerinde yargılamanın yürütülmesi amacıyla Devlet Hazinesinden yapılan her türlü harcamalar ve taraflarca yapılan ödemeler yargılama giderleridir. Hüküm ve kararda yargılama giderlerinin kimlere yükletileceği gösterilir.”* denilmek suretiyle belirtilmiştir. Yargılama ücretleri, her yıl Avukatlık Asgari Ücret Tarifesi’nce belirlenmektedir.

Adalet Bakanlığı’nın, Avukatlık Asgari Ücret Tarifesi’ni belirleme ve değiştirme yetkisi ile ilgili düzenlemeler, 1136 sayılı Avukatlık Kanunu’nda ve ilgili diğer mevzuatlarda yer almaktadır.

Avukatlık Kanunu’nun 168. maddesinin 2. fıkrası *“Türkiye Barolar Birliği Yönetim Kurulunca, baro yönetim kurullarının teklifleri de göz önüne alınmak suretiyle uygulanacak tarife o yılın Ekim ayı sonuna kadar hazırlanarak Adalet Bakanlığına gönderilir. (Ek cümle: 16/6/2009-5904/35 md.) Şu kadar ki hazırlanan tarifede; genel bütçeye, il özel idareleri, belediye ve köylere ait vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler ve bunların zam ve cezaları ile tarifelere ilişkin davalar ve 6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanunun uygulanmasından doğan her türlü davalar için avukatlık ücreti tutarı maktu olarak belirlenir. Bu tarife Adalet Bakanlığına ulaştığı tarihten itibaren bir ay içinde Bakanlıkça karar verilmediği veya tarife onaylandığı takdirde kesinleşir. Ancak Adalet Bakanlığı uygun bulmadığı tarifeyi bir daha görüşülmek üzere, gösterdiği gerekçesiyle birlikte Türkiye Barolar Birliğine geri gönderir. Geri gönderilen bu tarife, Türkiye Barolar Birliği Yönetim Kurulunca üçte iki çoğunlukla aynen kabul edildiği takdirde onaylanmış, aksi halde onaylanmamış sayılır; sonuç Türkiye Barolar Birliği tarafından Adalet Bakanlığına bildirilir. 8 inci maddenin altıncı fıkrası hükümleri kıyasen uygulanır.”* hükmünü haizdir. Bu madde, TBB ve Adalet

Bakanlığı arasında tarifenin hazırlanması ve değiştirilmesi sürecinde bir denge kurar. Her iki kurum da tarife üzerinde değişiklik yapma yetkisine sahiptir, TBB teklifleri hazırlarken, Adalet Bakanlığı denetler ve gerekirse değişiklik için geri gönderir.

Avukatlık Kanunu 180. maddesinin son fıkrası ise “*Maliye Bakanlığınca iki yıl öncesine ait kesin hesap sonuçlarına göre tespit edilen toplam tutarlar esas alınarak 492 sayılı Harçlar Kanununa bağlı (1), (2) ve (3) sayılı tarifelere göre alınan harçların yüzde biri ile idarî nitelikteki para cezaları hariç olmak üzere para cezalarının yüzde biri; her yıl Mart ayının sonuna kadar Türkiye Barolar Birliği adına açılan hesaba aktarılır ve zorunlu müdafî ve vekil görevlendirme ile ilgili carî giderler bu hesaptan ödenir. Bu hesap, münhasıran zorunlu müdafî ve vekil görevlendirme ile ilgili carî giderler için kullanılır ve yılı içinde harcanmayan paralar, ertesi yıla aynen aktarılır. Bu paraların barolar arasındaki dağıtımı, harcanması ve bu hizmet için çalıştırılacak personele ilişkin hususlar, Maliye Bakanlığının görüşü alınmak suretiyle Adalet Bakanlığı ile Türkiye Barolar Birliği tarafından birlikte çıkarılacak yönetmelikle düzenlenir.*” hükmünü haizdir. Bu madde, her iki kuruma birden fonların yönetimi ve kullanımına dair düzenlemelerde değişiklik yapma yetkisini içeren bir **Yönetmelik Hazırlama** yetkisi sağlar. Bu madde ile, **Maliye Bakanlığının görüşünün** bu düzenlemelerin mali denetim ve uygunluk açısından değerlendirilmesi için alınması gerektiğinin, ancak yönetmeliklerin hazırlanması ve onaylanması sürecinde Adalet Bakanlığı ve TBB'nin esas yetkililer olduğuna değinilmektedir.

Avukatlık Kanunu'nun Adalet Bakanlığı'na vermiş olduğu bu görev ve yetkilerin dayanağı ise 0/07/2018 tarihli ve 30474 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 1 sayılı Cumhurbaşkanlığı Teşkilatı Hakkında Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi'nin 38 nci maddesidir. Bu maddenin (e) bendinde yer alan “*Adalet hizmetleriyle ilgili konularda, gerekli araştırmalar ve mevzuat hazırlıklarını yapmak ve görüş bildirmek*”, (i) bendinde “*Görev alanıyla ilgili kamu ya da özel kurum veya kuruluşlarla iş birliği yapmak*” ve (j) bendinde “*Kanunlarla veya Cumhurbaşkanlığı kararnemeleriyle verilen diğer görevleri yapmak*”, Adalet Bakanlığı'nın görevleri arasında sayılmıştır. Bu sayede Adalet Bakanlığı'na geniş yetkiler tanınarak, bu süreçteki rolünü güçlendirilmiştir.

Yine aynı Kararname’de Adalet Bakanlığı Hukuk İşleri Genel Müdürlüğü’nün görev ve yetkileri 41/A maddesinde “19/3/1969 tarihli ve 1136 sayılı Avukatlık Kanunu ile 18/1/1972 tarihli ve 1512 sayılı Noterlik Kanununda verilen görevleri yapmak” denilmek suretiyle belirtilmiştir.

Anayasaya göre bakanlıkların kuruluşu, teşkilatı, görev ve yetkileri Cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile düzenleneceğinden, Adalet Bakanlığı’nın sayılan görev ve yetkilerinin sorgulanması da mümkün olmamaktadır. 1 sayılı Kararname’nin 41/A maddesinde Adalet Bakanlığı Hukuk İşleri Müdürlüğü’ne açıkça 1136 sayılı Avukatlık Kanununda verilen görevleri yapma görev ve yetkisi verilmiştir. Bu noktada, baroca görevlendirilen müdafî ve vekillerin ücretlerini belirleme hak ve yetkisi Avukatlık Kanunu’nun 168. maddesinin idareye verdiği yetkiye dayanılarak düzenlenecek bir husus olmadığı iddiası, bu bakımdan temelsiz kalmaktadır.

AAÜT’de gerçekleştirilen bu değişikliklerin bir yasal dayanağının olup olmadığı sorusunun cevaplandırılmasının ardından, sanığın beraati halinde hazineye, sanığın mahkûmiyeti veya hükmün açıklamasının geri bırakılması kararı verilmesi halinde ise katılan lehine sanığa yasal dayanağı olmayan bir vekâlet ücretinin ortaya çıkıp çıkmadığı sorusu gündeme gelmektedir.

Avukatlık Kanunu 164. maddesinin 5. fıkrasında “*Dava sonunda, kararla tarifeyle dayanımlar karşı tarafa yüklenecek vekâlet ücreti avukata aittir. Bu ücret, iş sahibinin borcu nedeniyle takas ve mahsup edilemez, hacz edilemez.*” hükmü yer almaktadır. Bu madde, kanunun emredici hükümlerindedir. Buna göre, avukatın karşı taraftan alacağı vekalet ücretinin bir kısmını veya tamamını müvekkile devretmesini öngören anlaşmalar da hukuka aykırı olacaktır. Her ne kadar karşı taraftan alınacak avukatlık ücretinin avukata ait olmasının Anayasa’ya aykırı olduğu iddia edilmiş olsa da; Anayasa Mahkemesinin 03.03.2004 tarihli 2004/8 E., 2004/28 K. sayılı kararıyla birlikte, iddia bertaraf edilmiştir.

Karşı vekalet ücretinin avukata ait olduğuna ilişkin başka bir dayanak da, işin vergi boyutudur. Maliye Bakanlığı, mahkemelerce hükmedilen veya icra dairesince karşı taraf vekalet ücreti olarak yapılan ödemelerin nasıl belgelendirileceği, stopaja tabi olup olmayacağı, stopajın kim tarafından yapılacağı, makbuzların kimin adına

düzenleneceği ve KDV'nin hesaplanıp hesaplanmayacağı konularındaki belirsizlikleri gidermek amacıyla çeşitli tebliğler yayımlamıştır.

Tüm bu hususlar ışığında, Yargıtay'ın, özel vekâletname ile görevlendirilmiş vekil ile ceza muhakemesi sistemi uyarınca görevlendirilen müdafî arasında neden bir ayırım yaptığını anlamamız çok da mümkün değildir. Aynı nitelikteki işlere eşit derece emek veren müdafilerin emeklerinin karşılığı olan vekalet ücretlerinin ödenmesi, Yargıtay'ın tutarsız kararları ile birlikte, geçerli hiçbir gerekçe gösterilmeksizin engellenmektedir. Bu durum, adalet ve eşitlik ilkelerine aykırılık teşkil ettiği gibi, hukuk sistemine duyulan güveni de sarsmaktadır.

SONUÇ

Avukatlık asgari ücret tarifesinde yapılan değişiklikler, yukarıda belirtilen yasal ve düzenleyici çerçevede içinde değerlendirildiğinde, hukuka uygundur. TBB ve Adalet Bakanlığı'nın tarifeyi hazırlama, onaylama ve gerektiğinde değişiklik yapma yetkileri ile adli müzaharetler için ayrılan fonların yönetimi ve kullanımına dair yetki, Avukatlık Kanunu'nun 168. ve 180. maddelerinde açıkça belirtilmiştir. Ayrıca, Cumhurbaşkanlığı Teşkilatı Hakkında Kararname ile Adalet Bakanlığı'na verilen görevler, bu yetkiyi temellendirmektedir.

Tarifenin onay sürecinde Adalet Bakanlığı'nın denetim yetkisi, tarifelerin hukuki ve mali açıdan uygunluğunu sağlarken, TBB'nin teklif hazırlama yetkisi, mesleğin ihtiyaçlarını ve yerel koşulları dikkate alarak adil ve dengeli bir tarifenin oluşturulmasını temin eder. Bu süreçte Maliye Bakanlığı'nın görüşü, fonların yönetimi ve kullanımı açısından mali denetim ve uygunluk sağlama amacını taşır, ancak yönetmeliklerin hazırlanması ve onaylanması için yeterli bir aşama olarak kalır.

Avukatlık Kanunu'nun 164. maddesi, dava sonucunda karşı tarafa yüklenecek vekalet ücretinin avukata ait olduğunu açıkça belirtmiştir. Anayasa Mahkemesi tarafından verilen karar ile de avukatlık ücretinin avukata ait olduğu ve bu konuda emredici hükümler bulunduğu vurgulanmıştır. Maliye Bakanlığı ise karşı taraf vekalet ücretlerinin vergi boyutunu düzenlemek için tebliğler yayımlayarak belirsizlikleri gidermeye çalışmıştır. Tüm bu hususlar, karşı vekalet ücretinin, davasını haklı çıkartan avukatın emeğinin karşılığı olduğunun birer dayanağıdır. Buna

rağmen, Yargıtay'ın, özel vekâletnameli vekiller ile sistem tarafından görevlendirilen müdafî arasında yaptığı ayırım hukuka ve hakkaniyete aykırılık teşkil etmiştir.

Bu karar incelemesinin yazıldığı dönemde, Eskişehir'deki Çocuk Mahkemeleri Baroca görevlendirilen, beraat eden sanık müdafileri için vekalet ücretine hükmederken; çoğu Ağır Ceza ve Asliye Ceza Mahkemeleri, hakkaniyete aykırı olarak vekalet ücretine hükmetmemektedir. Hatta Eskişehir 7. Asliye Ceza Mahkemesi, 06/12/2023 tarihli 2023/269 E. 2023/1746 K. sayılı kararında CMK sisteminde görevlendirilen ve beraat eden sanık müdafileri yönünden beraat vekalet ücretine hükmetmezken; aynı dosya kapsamında CMK sisteminde görevlendirilen katılan vekili hakkında, cezalandırılan diğer sanıklar aleyhine olmak üzere katılan lehine vekalet ücretine hükmetmiştir. Bu tarz keyfî uygulamaların, hukuk güvenliğini ve öngörülebilirliğini tehlikeye atacağına hiç şüphe yoktur.

Yasalar, yalnızca yargıdan beklentisi olan kişiler için değil, aynı zamanda hukukçu kimliğine sahip ve hukuku uygulamakla yükümlü olan tüm yargı mensupları ve uygulayıcılar için de bağlayıcıdır. Bu çerçevede, karşı vekalet ücretiyle ilgili olarak mevcut olan açık yasal düzenlemeler, emredici nitelikte olup, yargı mercilerine takdir yetkisi tanımamaktadır. Bu hususlara rağmen, Yargıtay'ın bu denli tutarsız olması ise bir hukuk garabetinden başka bir şey değildir.